

FLORIN LĂZĂRESCU

Puiul de balaur,
puiul de zmeu
și puiul de om

ilustrații de
RALUCA BURCĂ

CARTIER codobele

AU FOST ODATĂ CEI MAI BUNI doi prieteni de pe tărâmul de dincolo. Un pui de balaur pe nume Mov și un pui de zmeu pe care îl chema Acaju. Amândoi erau foarte obraznici. Nu ascultau deloc de părinți, de bunici, de învățătoare, de nimeni.

Datoria lor de pui era să zacă tot timpul în fața unui ecran – de tabletă, de mobil sau de computer –, să privească fix, să li se holbeze ochii, să se îngrașe, pentru a ajunge zmei sau balauri mari și serioși. În fiecare zi, aveau ca temă de văzut o sută de videoclipuri și de câștigat măcar zece jocuri pe tabletă. Dar ei, nu și nu. Erau singurii pui din lumea aceea care refuzau cu îndărătnicie să stea întruna în fața ecranului și încercau neconținut să fugă afară.

— Ce să cauți afară din scorbură? Cine știe ce mai pățești, dacă te duci singur! Iar eu n-am răgaz să merg cu tine! spunea tata zmeu. Fii și tu zmeu pe Internet, ca toți copiii zmeilor!

— Sunt foarte obosită! Muncesc și tot muncesc! N-am o clipă liberă pentru mine! Când să ies cu tine din peșteră? zicea mama balaur. Joacă-te și tu pe tabletă, ca toți copiii balaurilor!

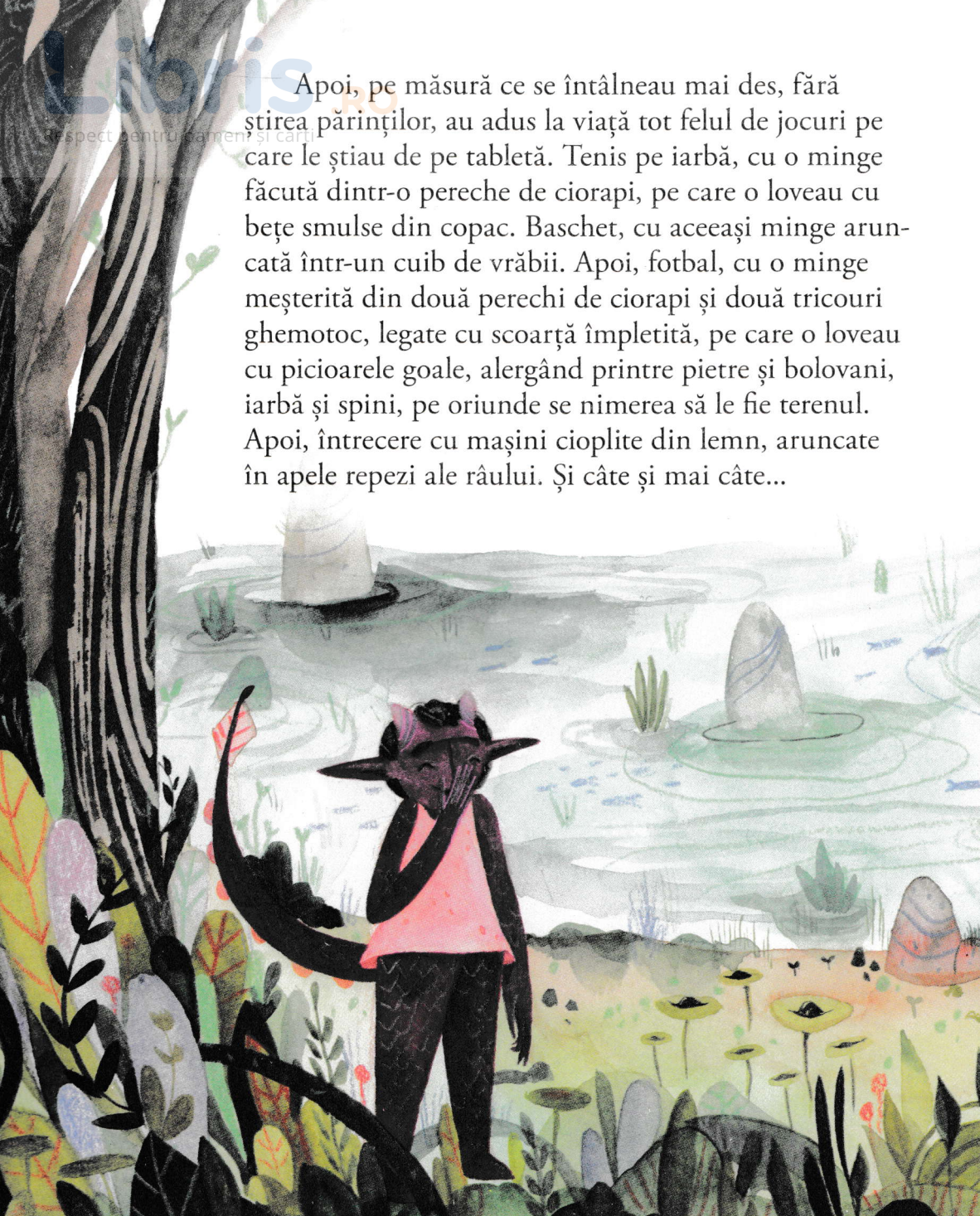
La început, cei doi viitori prieteni nu știau limpede de ce vor să iasă din casă. Pentru că pe tărâmul de dincolo nu prea exista imaginație. În lumea lor, zmeii și balaurii credeau numai în ceea ce se putea vedea cu ochii și tânjeau doar după o fărâma de plăcere crudă, înșfăcată din oglinda unui ecran.

Când au scăpat singuri și s-au întâlnit pentru prima dată afară — la pâraul care le despărțea moșiile —, Mov și Acaju nu s-au speriat deloc. S-au privit îndelung, au mârâit puțin, apoi au izbucnit în cele mai sănătoase hohote de râs. Amândoi erau sfrijiți, cu ochi mici, nu arătau nicicum ca în pozele lor de pe Internet, filtrate pe mobil. Nici vorbă de balaur cu mai multe capete și nici de zmeu uriaș. Nu erau deloc fioroși, ci doar amuzanți, ca niște pui de bogdaproste, dacă ar fi știut ce înseamnă asta. De altfel, în prima zi de joacă afară nici n-au mai făcut nimic altceva decât să se privească și să râdă în hohote unul de altul.

Apoi, pe măsură ce se întâlneau mai des, fără știrea părinților, au adus la viață tot felul de jocuri pe care le știau de pe tabletă. Tennis pe iarbă, cu o minge făcută dintr-o pereche de ciorapi, pe care o loveau cu bețe smulse din copac. Baschet, cu aceeași minge aruncată într-un cuib de vrăbii. Apoi, fotbal, cu o minge meșterită din două perechi de ciorapi și două tricouri ghemotoc, legate cu scoarță împletită, pe care o loveau cu picioarele goale, alergând printre pietre și bolovani, iarbă și spini, pe oriunde se nimerea să le fie terenul. Apoi, întrecere cu mașini cioplite din lemn, aruncate în apele repezi ale râului. Și câte și mai câte...

Era mult mai obositor decât pe tabletă, se mai și loveau, le mai curgea și sânge, nu mai spun de vânătași, îi dureau și ascuțișul urechilor după o zi de joacă, dar bucuria lor era nemărginit mai mare afară decât în peșteră sau în scorbură.

În vreme ce părinții erau îngrijorați că li s-au îmbolnăvit puii, că au ochii și burțile din ce în ce mai mici, că nu iau în greutate sau că nu le mai cresc aripi ori alte capete, Mov și Acaju erau din ce în ce mai fericiți. Și poate că s-ar fi jucat așa fericiți până i-ar fi

Respect pentru camera și țara

lecuit cineva de ieșit afară și ar fi devenit zmei sau balauri mari și serioși, dacă nu ar fi descoperit un lucru nemaivăzut în lumea lor.

Într-o bună zi, mergând în poiana unde obișnuiau să pândească iepuri adevărați, în loc de pokemoni, Mov și Acaju au dat peste un obiect ciudat. Arăta cumva ca o tabletă, dar mult mai groasă și nu la fel de strălucitoare. Pe ecran apărea o poză cu felurite făpturi uluitoare,

